

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 50

гр. Варна, 05.01.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в закрито заседание на пети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Марин Г. Маринов

Членове: Мария К. Терзийска
Елина Пл. Карагъзова

като разгледа докладваното от Елина Пл. Карагъзова Въззивно гражданско дело № 20233100502285 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по постъпила въззивна жалба от „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260, срещу решение №260051 от 13.06.2023г. на Варненски районен съд, постановено по гр.д. №2283/2020г. по описа на ВРС, изменено в частта за разноските на основание чл.248 от ГПК с Определение №260243/01.09.2023г., с което са прогласени за нищожни текстовете на чл.3, ал.1, т.1.3, чл.3., ал.3, чл.4, ал.1, т.2, чл.5, ал.2, чл.6, ал.3, т.3, чл.8, ал.1, т.1, чл.8, ал.1, т.2, чл.8, ал.1, т.3 и чл.9, ал.3 от Договор за ипотечен кредит с анюитетни вноски №115/05.12.2006г., сключен между „Юробанк България“ АД, ЕИК000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260 от една страна и И. И. И. ЕГН ***** от гр.Варна, жк.В., *, вх.*, ет.*, ап.*, Г. И. И. ЕГН ***** от гр.В., ул.“П.“, бл.*, ет.*, ап.* и Р. А. Н. ЕГН ***** от гр.В., ул.“Г. Д.“ *, ет.*, ап.*, от друга страна, по исковете, предявени от В. Е. К. ЕГН ***** от гр.В., ул.“П.“, бл.*, ет.*, ап.* срещу „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260, И. И. И. ЕГН ***** от гр.Варна, жк.В., *, вх.*, ет.*, ап.*, Г. И. И. ЕГН ***** от гр.В., ул.“П.“, бл.*, ет.*, ап.* и Р. А. Н. ЕГН ***** от гр.В., ул.“Г. Д.“ *, ет.*, ап.* и при участието на третото лице помагач на страната на ответниците „Колект Бг“ АД, ЕИК 20693558 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Рачо Петков Казанджията“ №4, ет.6.

В жалбата се излага, че решението е постановено по недопустим иск поради липса на активна процесуална легитимация, тъй като ищецът не е страна по оспорения договор и не може да оспорва клаузите му поради неравноправност. Отделно се поддържа, че при наличието на влязла в сила заповед за изпълнение размерът на задължението е установен със сила на пресъдено нещо. Съобразно чл.151 от ЗЗД ищецът е можел да подаде възражение по чл.415 от ГПК срещу заповедта. Предявяването на иска не

може да санира собственото му процесуално бездействие. В условията на евентуалност са изложени съображения за неправилност решението поради неправилно приложение на материалния закон и необоснованост. Твърди се, че изискването за изготвяне на погасителен план е въведено със ЗПК след сключване на договора за кредит през 2016г., поради което не намира приложение. Излага се, че от тълкуването на клаузата на чл.4, ал.1, т. 2 от договора стават ясни както размерът на анюитетните месечни вноски, така и техният брой и падеж, определен считано от датата на усвояване на кредита. Сочи се практика на СЕС, която въззивникът счита за относима към разглеждания казус, в подкрепа на становището му, че не е необходимо погасителният план да съдържа разбивка на дълга по компоненти, а договорът за кредит – точните дати на падежа. Поддържа се, че наличието на отделни неравноправни клаузи не обуславя нищожност на договора в неговата цялост, поради което счита чл.22 от ЗПК за неприложим. Препраща се към изложените в първата инстанция съображения относно валидността на всяка от оспорените клаузи и се прави искане същите да бъдат разгледани от въззивната инстанция, тъй като са останали необсъдени от първоинстанционния съд.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от въззиваемия В. Е. К., в който оспорва въззивната жалба и моли за потвърждаване на първоинстанционното решение. Поддържа, че проверката за действителност на потребителските договори е служебно задължение на съда, което се отнася и за ипотечарния гарант. Твърди, че договорът е прогласен за нищожен на основание чл.26 от ЗЗД поради липса на реквизит - вноски и срокове. Оспорва направеното от въззивника тълкуване на тези реквизити като противоречащо на договорните клаузи. Поддържа, че в договора не са посочени падежни дати и частите от всяка вноски, които се погасяват с нея. В решението ВРС е приел, че неяснотата при определяне на падежа на вноските и техните компоненти обуславят нищожност на договора спрямо критериите на чл.143 от ЗЗП. Излага, че цитираните във въззивната жалба актове на СЕС са в различен от изложения в нея смисъл. Счита, че искането на въззивника за излагане от въззивния съд на собствени разсъждения по действителност на всяка договорна клауза е в съответствие с изискването на чл.7. ал.3 от ГПК, като прави искане съдът да даде указания преди насрочване на открито заседание за това и да разпреди тежестта на доказване за договорните клаузи, които не са обсъдени от първоинстанционния съд.

Постъпила е и частна жалба от „Юробанк България“ АД, ЕИК000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260, срещу Определение №260243/01.09.2023г., постановено по гр.д. №2283/2020г. по описа на ВРС, в частта, с която е отхвърлена молбата на жалбоподателя с правно основание чл.248 от ГПК за изменение на постановеното по делото решение №260051 от 13.06.2023г. в частта за разносните чрез намаляване на присъденото в полза на адв.С. адвокатско възнаграждение от 9000 лева на 600 лева, а евентуално на 1000 лева и в частта, с която същото е увеличено от 9000 лева на 10800 лева.

Жалбоподателят счита, че поради неопценяемия характер на исковете, размерът на адвокатското възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗАдв следва да бъде определен в размер на 600 лева, а евентуално 1000 лева, ако не бъдат споделени възраженията, че процесуалното представителство по делото е осъществено преимуществено преди измененията на НМРАВ. Счита за

неправилно присъждането на възнаграждението с включен ДДС. Цитирана е практика на ВКС, според която безплатната правна помощ представлява безвъзмездна доставка на услуга. Безвъзмездните доставки на услуги не подлежат на облагане с ДДС – арг. чл.2, т.1 ЗДДС, чл.2, пар.1, б.“в“ от Директива 2006/112/ЕП на Съвета от 28.11.2006г. относно общата система на данъка върху добавената стойност. Прави се искане за отмяна на определението в обжалваната част и постановяване на друго, с което присъдените в тежест на жалбоподателя разноски бъдат намалени на 600 лева, а в условията на евентуалност на 1000 лева.

В постъпилия отговор ответникът по жалбата излага становище за правилност на обжалваното определение. От своя страна цитира практика на ВКС относно безвъзмездния характер на договора за правна помощ. Не оспорва, че искове са с неоченяем характер.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, процесуално допустима е и отговаря на останалите съдържателни изисквания на чл. 260 и чл. 261 ГПК.

Страните не се позовават на процесуални нарушения във връзка с доклада по делото, доказателствени искания не са направени.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл.269, ал.1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания. Банкетното препращане към неконкретизирани доводи, изложени в първата инстанция, не ангажират надлежно правораздавателната компетентност на въззивния съд. По изложените съображения съдът дължи произнасяне единствено по изрично посочените в жалбата оплаквания, освен ако не се констатира нарушение на императивна правна норма.

По аргумент от ТР 1/27.04.2022г. по т.д. 1/2020г. на ВКС предвиденото в чл.7, ал.3 от ГПК задължение на съда да следи служебно за нищожност на договорите е налице само по делата с предмет материално право, произтичащо от правна сделка /иск за собственост, иск за изпълнение по чл.79 ЗЗД и др./. Когато обаче съдът е сезиран с иск за прогласяване на нищожност на правна сделка или на отделни клаузи от нея, какъвто е разглежданият случай, се прилага принципът на диспозитивното начало и съдът е обвързан да се произнесе само по посочения в исквата молба порок на сделката.

Съгласно т.2 от ТР 1/09.12.2013г. по т.д. 1/2013г. на ВКС въззивният съд не дължи изготвяне на нов доклад, а единствено указания по чл.146, ал.2 от ГПК, при това само в случай на релевирани изрични и основателни възражения срещу доклада на първоинстанционния съд, каквато не е разглежданата хипотеза.

По изложените съображения настоящият състав намира, че не се констатира необходимост във въззивното производство да се предоставя възможност за предприемане на процесуални действия от страните по реда на чл.146, ал.2 от ГПК.

Съгласно чл. 265, ал. 2 от ГПК, в случаите на необходимо другарство съдът служебно конституира другарите на жалбоподателя. С оглед на това,

въззивният съд следва да конституира служебно, в качеството на въззивници, неподалите въззивна жалба необходими другари на ответника „Юробанк България“ АД – И. И. И., Г. И. И. и Р. А. Н..

На въззивника в настоящото производство следва да бъде указано да представи доказателства за внесен депозит за особен представител на въззиваемите И. И. И. и Г. И. И. в размер на общо 1000 лева, определен по чл.7, ал.1, т. 4 от Наредба №1/09.07.2004г., тъй като в негова тежест е да обезпечи редовността на образуваното по негова инициатива възивно производство.

Предвид допустимостта и редовността на въззивната жалба и на основание чл.267, ал.1 ГПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

УКАЗВА на въззивника „Юробанк България“ АД, в едноседмичен срок от уведомяването да представи доказателства за заплатен по сметка на ВОС депозит за особен представител на въззивниците И. И. И. и Г. И. И. в размер на 1000 лева.

При неизпълнение в срок производството по въззивната жалба ще бъде оставено без движение, а сумата ще бъде събрана принудително по реда на чл.77 от ГПК.

ПРИЕМА за разглеждане, като допустима и редовна въззивна жалба от „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260, срещу решение № 260051 от 13.06.2023г. на Варненски районен съд, постановено по гр.д. № 2283/2020г. по описа на ВРС, изменено в частта за разноските на основание чл.248 от ГПК с Определение № 260243/01.09.2023г.

ПРИЕМА за разглеждане, като допустима и редовна частна жалба от „Юробанк България“ АД, ЕИК000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260, срещу Определение №260243/01.09.2023г., постановено по гр.д. №2283/2020г. по описа на ВРС, в частта, с която е отхвърлена молбата на жалбоподателя с правно основание чл.248 от ГПК за изменение на постановеното по делото решение №260051 от 13.06.2023г. в частта за разноските чрез намаляване на присъденото в полза на адв.С. адвокатско възнаграждение от 9000 лева на 600 лева, а евентуално на 1000 лева и в частта, с която същото е увеличено от 9000 лева на 10800 лева.

КОНСТИТУИРА в качеството на въззивник неподалите въззивна жалба необходими другари на ответника „Юробанк България“ АД – И. И. И. с ЕГН *****, Г. И. И. с ЕГН ***** и Р. А. Н. с ЕГН *****.

ДА СЕ ВПИШАТ И. И. И. с ЕГН *****, Г. И. И. с ЕГН ***** и Р. А. Н. с ЕГН ***** в списъка с лицата за призоваване по в.гр.д. № 2285/2023г. на ВОС.

ДОПУСКА до прилагане в открито съдебно заседание на служебно изготвената преписка от гр.д. №4872/2018 г. на ВРС, приложено към в.гр.д. №165/2022г. на ВОС, съдържаща исковата молба, отговора на исковата молба и приложенията към тях, както и от уточняващите молби, протокол от първо по делото заседание и приетите експертни заключения (л.2-26, л.35-95, л.110-112, л.118-120, л.123-125, л.131-138, л.139-144 и л.163-173), след което в.гр.д. №165/2022г. на ВОС да се върне в деловодството на трети въззивен състав на ВОС.

ИЗИСКВА за послужване гр.д. №4872/2018 г. на ВРС, приложено към в.гр.д. №165/2022г. на ВОС.

ДА СЕ ИЗГОТВИ служебно копие от решение от 18.11.2019г. по гр.д. 4872/2018г. на ВРС и Решение от 14.05.2020г. по в.т.д. 602/2020г. на ВОС.

ПРИКАНВА страните към спогодба и възможността да уредят доброволно отношенията си чрез медиация или друг способ за доброволно уреждане на спора, като им указва, че при приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на ищеца.

УКАЗВА на СТРАНИТЕ за възможността да разрешат спора, чрез медиация, като ползват Центъра по медиация, разположен на 4 етаж в сградата, в която се помещава Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд Варна на адрес: гр. Варна, ул. „Ангел Кънчев" № 12, тел. 052623362; служител за контакти - Нора Великова.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **28.02.2024 г. от 14.00 часа**, за която дата и час да се призоват страните и третото лице помагач „Колект Бг“ АД, ЕИК 20693558, с препис от настоящото определение, като на въззивника се връчи и препис от отговора на въззивната жалба.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____